

ARA cal que t'aturis, tu, poeta,
que declines la vida, com si fos
una paraula grega que no entens;
cal que t'aturis, ballarí de les paraules,
davant aquest dolor de cada dia.

El sol és inconstant, i l'hora verda,
si sonà als teus rellotges —sona encara—,
passa o va i ve, de fuites a retorns,
que entre el temps les paraules s'agiten i s'allarguen
i pels teus versos corren vents que són alens.
I és que tu vius i vius al món i amb les finestres
[obertes,
per on, ala de sang, se't veu plorar
a la cambra d'aucells i papallones,
perquè quan es té ànima
no es pot estiuejar als recers del cos.

No es pot estiuejar. Vine, poeta.
Deixa't portar de l'home que amagues, empegueït,
[ofegues

pels racons més obscurs,
pels racons apagats, que cal encendre,
que tu has d'encendre i descobrir, en veu alta
a les amables sales enjoiades,
per damunt les rialles, primaveres,
flors d'ametler, perfums, coloms, oratges,
i avui i sempre, vine, digues, canta,
entre tots, el dolor de cada dia.

A la Ciutat on vius, ensofronyats,
viuen, també, els enganys, els desenganys, les penes,
enfitats llogaters dels entresols humits,
on tenen de visita homes distints
de tu i del teu virolament selecte,
gent que la primavera no distreu,
gent no temptada pels colors encesos,
espies lents de turmentades vigilàncies.

L'avarícia groga i ajupida,
la insaciable gola,
la despietada luxúria,
tantes ardents metzinès de la teva paraula,
veïnes teves són, amable ofrena
de finestres, portals, balcons, volades.

Perquè hi ha gent i gent i gent i gent.
I tu no la coneixes.
I tu només en saps un vestit o un somri, l'escomesa
o un gest al bar, al cinema, al passeig.
Però no saps com plora.
No saps si plora llegint una ègloga de Virgili
o rosegant un tros de pa; no saps com canta,
no saps si canta una alegria clara
o si tèrbolament, malalta d'agres,
inconfessables malalties.

Perquè hi ha gent malalta i plora.
Però hi ha gent que riu i està malalta,
perquè no sap parlar d'aquestes malalties
més enllà de la carn displicent i cortesa.
Perquè hi ha gent amable, gent que et parla
de guanys i de negocis impossibles
—compra-vendes, lloguers, lletres de canvi—
i et demanen pels llibres, com es venen,
gent que tu estimes i només respira,
gent que tu esperes i sols dorm i menja,
correctíssimament i assegurada
sobre sestres i taules ben parades,
i no té deutes ni problemes: gent
que creu i pensa i diu, de bona fe,
que viure honestament
és molt més important que estimar Déu.

I aquesta gent, poeta, ballarí
feliç de les paraules, et vigila,
vol invadir els teus rims, escapollar
les puntes dels teus dits acabades en vers,
t'aguaita l'alegria
arreu pels carrers tots, racons, cruïlles
de la ciutat on vius.

Però tu canta'ls!

Perquè et reclama aquesta gent, et crida,
sense voler i volent, folla o esbucada,
i tu t'has de donar. Canta, poeta,
ample i llarg, el dolor de cada dia
i canta'l d'ells, per ells i en tu mateix!
Deixa ja de regar l'alfabeguera,
que això que et dol és massa,
que és massa això que creix damunt la guerra,
damunt la pau estèril de la sesta,

damunt les ànimes amb mirinyac i plomes,
damunt els llavis fets al cafè-amb-llet
i tants enteniments que s'alimenten
de massapans i en cels privats somien
que són sucresponjat. Però no es fonen.

Atura't, tu, poeta, que ets camí
de Déu, vol encarnat,
i, més enllà dels teus versos, home, vida,
entre el plor i la sang que de tu vessa,
canta, viu, el dolor de cada dia,
aquest dolor que és teu, però de tots, i has de fer teu,
alt, en l'espera,
dissabte dolorós, dolorosíssim
cap-al-tard de diumenge,
dolor de caminar i de no aturar-te,
sagnant-te els peus, les passes i la pols,
plorant-te, dels ulls clucs, els teus encesos,
dolor de viure i fer, sense remei,
tan lluny de Déu encara,
dolor de saber cert
que la mort —tan alegre!— és al cim del dolor.